

Από την Άμυνα στην Επίθεση

του Δημήτρη Ρόκου

Χωρίς καμιά διάθεση και πρόθεση προσέγγισης κι ανάλυσης των πρόσφατων γεγονότων αλλά και της συνολικής πολιτικής και κοινωνικής μας πραγματικότητας με "αστυνομική αντίληψη" της ιστορίας και του κοινωνικού γίνεσθαι, θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας τις παρακάτω σκέψεις εκθέτοντας τις στη δημόσια κριτική.

Θα μπορούσα λοιπόν πιστεύω κάποιος βάσιμα να υποστηρίξει, ότι το "Σύστημα Κοινωνικής Οργάνωσης", το "Κατεστημένο", το "Κράτος", η "Κυβέρνηση", ή η "Πολιτική Έκφραση των Κοινωνικών Δυνάμεων που βρίσκονται στην Εξουσία" (διαλέγοντας τον όρο ελεύθερα κι ανάλογα με την ιδεολογική, πολιτική και κοσμοθεωρητική οπτική του), από πολύ καιρό, με πανουργία, συνειδητά και μεθοδευμένα, έχει κατορθώσει, με τις επιλογές, τις πράξεις, τις δραστηριότητες και τις παραλείψεις του, να περιορίσει την κοινωνία των πολιτών σε μια θέση αμήχανης και πολλές φορές σπασμωδικής άμυνας.

Αλλά ας επιχειρήσουμε να μεταφράσουμε τον ισχυρισμό αυτό στα καθ' ημάς:

1. Παρά τις αισιόδοξες περί του αντιθέτου απόψεις, είναι αλήθεια ότι το "Σύστημα" παράγει "γεγονότα" και "δράσεις" που καθηλώνουν **τα κοινωνικά κινήματα σε άμυνα**. Φθάσαμε μάλιστα στο σημείο να θεωρούμε νίκη και να πανηγυρίζουμε, (μετά από μήνες καθημερινές κινητοποιήσεις αφιερωμένων συντρόφων, μετά από συγκεντρώσεις, δηλώσεις και εκδηλώσεις συμπαράστασης "επώνυμων" πολιτών, κομμάτων, κι ευαίσθητων φορέων και μετά από μακρά δίκη με δεκάδες αξιόπιστους μάρτυρες και εγκυρότατους κι επαρκέστατους συνηγόρους), **την νομιμοποίηση της αθωότητας αυτονόητα αθώων πολιτών, οι οποίοι στερήθηκαν εν τούτοις την ελευθερία και τα πολιτικά, κοινωνικά κι ανθρώπινα δικαιώματα τους για δεκαπέντε ολόκληρους μήνες ύστερα από σκευωρία των διωκτικών αρχών**.

Έτσι, χιλιάδες ανθρωπόωρες ζωντανών, δημιουργικών κι ευαίσθητων πολιτών, ουσιαστικά απαλλοτριώθηκαν απ' το "Σύστημα", μαζί μ' ένα κομμάτι της ζωής των φυλακισμένων συντρόφων τους, μ' αντικειμενικό σκοπό να εξουδετερωθεί η επικίνδυνη, γι' αυτό, κοινωνική δυναμική τους.

Τραβώντας τη λογική του στα ακρότατα όρια της, μπορεί το "Σύστημα" ακόμα, με τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς να σκευωρεί κατ' εξακολούθηση κατά αθώων πολιτών, να προκαλεί και να οξύνει κοινωνικές αντιδράσεις, εγκλωβίζοντάς τες κι οδηγώντας τες πολλές φορές σε εκτονωτικές εκρήξεις και στη συνέχεια να επιχειρεί να επανεισπράξει πολλαπλά ως πολιτικό όφελος τις επιπτώσεις τους, κατατρομοκρατώντας τους "φιλήσυχους" πολίτες κι εκφασίζοντας την κοινωνία, φυλακίζοντας αθώους ως τρομοκράτες κι αθώνοντας προκλητικά δολοφόνους.

2. Με την ίδια λογική το "Σύστημα" παράγοντας με τους κερδοσκοπικούς μηχανισμούς του μόλυνση και ρύπανση (κι όχι μόνο φυσική, χημική και βιολογική), **μπορεί να καθλώσει σε άμυνα τα εναλλακτικά οικολογικά κινήματα και τις πρωτοβουλίες και κινήσεις των πολιτών.**

Αποφασίζοντας π.χ. κι εξαγγέλλοντας κυνικά την κατασκευή ενός ακόμα κι υποθετικού έργου, που συνεπάγεται όμως την καταστροφή ενός πολύτιμου φυσικού ή πολιτισμικού πόρου, μπορεί το "Σύστημα" να προκαλεί κινητοποιήσεις χιλιάδων ενεργών πολιτών και φορέων για την προστασία και διάσωσή του, να εγκλωβίζει για μακρά περίοδο την κοινωνική δυναμική τους και στη συνέχεια να αποσύρει σαν να μη συνέβη τίποτε την εξαγγελία, δίνοντας στα οικολογικά κινήματα την ψευδαίσθηση μιας ανυπόστατης νίκης κι επιχειρώντας να τα οδηγήσει μακροπρόθεσμα στην λογική, μιας παθητικής αναμονής επόμενων "απειλών" προς εξουδετέρωση.

Ακόμα, το "Σύστημα", στηλιτεύοντας διακηρυκτικά τις βλαβερές συνέπειες των ναρκωτικών, (την ώρα που οι κατασταλτικοί του μηχανισμοί ανέχονται ανοιχτά και διευκολύνουν την διακίνησή τους, η δικαστική εξουσία, σε κατονομασμένες περιπτώσεις, απελευθερώνει τους σπάνια συλλαμβανόμενους μεγαλεμπόρους και οι τράπεζες του ξεπλένουν το βρώμικο χρήμα απ' το εμπόριο όπλων και ναρκωτικών) επιχειρεί να εγκλωβίσει σε αδιεξόδους κι αποπροσανατολιστικούς "διαλόγους" κάθε ζωντανή δύναμη που με όρους κινήματος επιχειρεί ν' αντισταθεί στην παθητικοποίηση και τη δολοφονία της νεολαίας μας στρέφοντας τα πυρά της στους πραγματικούς ενόχους.

3. Σε ιδεολογικό τώρα επίπεδο το "Σύστημα" υποθάλλει "γεγονότα" τα οποία εμμέσως πλην σαφώς **καθλώνουν τις οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής κι αντιεξουσιαστικής αριστεράς σε άμυνα.**

Μεταβάλλοντας (το "Σύστημα"), συνειδητά ή ασυνείδητα και μεθοδευμένα ή τυχαία κι αναπόφευκτα, εσωτερικές ή εξωτερικές σχέσεις, εξαρτήσεις κι ισορροπίες, καπηλευόμενο οράματα κι αξίες και καταναλώνοντας κι ευτελίζοντας προσδοκίες και προοπτικές, ενθαρρύνει και κατευθύνει τις ζωντανότερες ανανεωτικές κοινωνικές δυνάμεις σε περιχαρακωμένους κι ανταγωνιστικούς μεταξύ τους αλλά και με τις υπόλοιπες προοδευτικές δυνάμεις, θύλακες καθαρότητας, συνέπειας και προσήλωσης σε ιερατικές μονομέρειες, με αντικειμενικό στόχο να κατακερματίσει και πρακτικά να εξουδετερώσει την συνολική και γι' αυτό δυνατή κι αποτελεσματική αντίθεση τους.

Έτσι καταλήγουμε να θεωρούμε περίπου ως ιδεολογική νίκη τον σταδιακό αποδεκατισμό μέχρι διασπάσεως του ατόμου των δυνάμεων αυτών, ασχέτως αν μ' αυτό τον τρόπο η δυναμική τους υποπολλαπλασιάζεται αναπόδραστα μέχρι μηδενισμού.

4. Σε πολιτικό επίπεδο το Σύστημα **κατάφερε για πολλά χρόνια να καθηλώσει σε άμυνα και την κοινοβουλευτική κομμουνιστική αριστερά.**

Υποδαυλίζοντας υπαρκτές διαφορές κι αντιθέσεις στο χώρο της, αναγνωρίζοντας προνομιακά και συζητώντας κατά καιρούς με το "ορθόδοξο" ή το "ανανεωτικό" τμήμα της, ή επισείοντας κατά το δοκούν, διχαστικές αναφορές απ' την πρόσφατη πολιτική ιστορία του τόπου μας, κι αναγωγές σε ενδεχόμενες επιδράσεις διεθνών εξελίξεων του κομμουνιστικού κινήματος στην πορεία και την πολιτική του δικού μας, το "Σύστημα" τα τελευταία κυρίως χρόνια ταυτοποιήθηκε πρακτικά στα μάτια της κομμουνιστικής αριστεράς με τον Δικομματισμό, ο οποίος και συγκέντρωσε έτσι τα αμυντικά και πολλές φορές άσφαιρα πυρά της.

Ο υπογραφόμενος υποστήριξε με λόγια και έργα κι υποστηρίζει με συνέπεια απ' την περίοδο της δικτατορίας κι εδώθε την ανάγκη οργανικής ενότητας των δυνάμεων της αριστεράς και της προόδου με βάση ένα ανοιχτό στους καιρούς μας, αξιόπιστο και δημιουργικό κοινό πρόγραμμα αρχών και στόχων που θα θεμελιώνει τις ασφαλείς προϋποθέσεις στο κοινωνικό σώμα για μη αντιστρεπτές διαρθρωτικές κοινωνικές αλλαγές.

Σε καμιά περίπτωση όμως δεν μπόρεσε ποτέ να κατανοήσει, τον για πολλά χρόνια τώρα αυτοπεριορισμό της φιλοδοξίας της κομμουνιστικής αριστεράς στην απλή μετατροπή του δικομματικού σκηνικού σε τρικομματικό με κύριο στόχο τη συμμετοχή και σύμπραξή της από "καλύτερες θέσεις" στο παραδοσιακό πολιτικό παιχνίδι που τελικά συντηρεί κι αναπαράγει το "Σύστημα".

Έτσι πιστεύω, ότι ιδιαίτερα στη σημερινή συγκυρία της βαθύτατης πολιτικής και κοινωνικής κρίσης στον τόπο μας, μια παρατεινόμενη διελκυστίδα "διμερών" και "πολυμερών" συνεννοήσεων των κύριων ρευμάτων της, (για να συγκολληθούν μηχανιστικά με τα γνωστά θνησιγενή προκατασκευασμένα κομματίδια και με τους πολιτικά κι ιδεολογικά ανύπαρκτους κι εν τούτοις άκρως φιλόδοξους ηγετίσκους που διεκδικούν μια θέση στα ψηφοδέλτιά της), αφαιρεί αντικειμενικά τη ζωογόνο ουσία της προσέγγισης τους κι αναιρεί σε μεγάλο βαθμό την ευρύτερη προοπτική μιας δυναμικής εναλλακτικής πολιτικής πρότασης, οδηγώντας και την "μεγάλη αριστερά" μοιραία σε θέση άμυνας.

5. Τέλος σε θέση πολύπλευρης άμυνας είναι τα τελευταία δεκατέσσερα χρόνια (και μαζί τους κι ο υπογραφόμενος μέχρι τον περασμένο Ιούλιο), η αντικειμενικά υπαρκτή, πολυάριθμη κι ακροβατούσα τώρα πλέον στο κενό αριστερή βάση του ΠΑΣΟΚ.

- Άλλοι απογοητευμένοι απ' την πολυδιάσπαση και την αναποτελεσματικότητα της κομμουνιστικής αριστεράς, κι άλλοι πιστεύοντας ότι με υπομονή και με δουλειά μυρμηγκιού θα μπορούσαν να συνειδητοποιήσουν στα ιδανικά του σοσιαλισμού με δημοκρατία, συμμετοχή και αυτοδιαχείριση, τους "μαγεμένους" απ' τον χαρισματικό ηγέτη οπαδούς, έδωσαν (και δίνουν πολλοί ακόμα) τα καλύτερα χρόνια της ζωής τους, σε μια χαμένη πια υπόθεση που ενσάρκωσε το 1974 τα όνειρά τους για μια καλύτερη κοινωνία για να τα εγκλωβίσει μεθοδικά στη συνέχεια στη λογική του Συστήματος.

Έτσι, οι αριστερές δυνάμεις της βάσης του ΠΑΣΟΚ, (κι εννοώ βέβαια μόνο αυτές που δεν προσδέθηκαν στα άρματα των φιλοδοξιών των δήθεν αριστερών ομαδάρχων και δελφίνων του) αμύνονται σήμερα:

- προς τα δεξιά τους, βάζοντας πια και δικαιολογημένα στο ίδιο τσουβάλι κι όλους όσους με αντιδεξιές κορώνες ξεπέρασαν τη δεξιά σε θεωρία και πράξη,
- προς τα αριστερά τους, γιατί για πολλά χρόνια κοντόφθαλμες και δογματικές εκτιμήσεις της κομμουνιστικής αριστεράς, τους χρέωναν αναπολόγητους στο μικροαστικό λαϊκισμό, ισοπεδώνοντας εγκληματικά τις διαφορετικές του αντικειμενικά πολυσυλλεκτικού χαρακτήρα ΠΑΣΟΚ, αλλά και
- προς τους ίδιους τους εαυτούς τους, μη παίρνοντας ακόμη τις πρωτοβουλίες που ξέρουν ότι πρέπει πια εδώ και τώρα να πάρουν.

6. Αλλά το "Σύστημα", στην ευρύτερη δυνατή έννοια του τώρα, ως πλέγμα δηλαδή ποικίλων εξουσιών, δυνάμεων κι επιρροών, ακόμη κι αντιτιθέμενων κι

αντίρροπων πραγματικά ή φαινομενικά, κι ολικά ή μερικά, που ισορροπούν όμως πάντα συγκυριακά, στο κάθε φορά επίπεδο συντήρησης κι αναπαραγωγής της καθεστωτικής αδράνειας, θα μπορούσα να ισχυρισθώ ότι έχει πια καθλώσει σε άμυνα και κάθε άλλη ζωντανή δύναμη της κοινωνίας μας.

- Σε άμυνα λοιπόν οι ανένταχτοι πολίτες, η νεολαία κι οι ανανεωτικές δυνάμεις της κοινωνίας που περιέρχονται στην καλύτερη περίπτωση σε κατάσταση αναλυτών, σχολιαστών και σχολιογράφων της εκχυδαϊσμένης πολιτικής πραγματικότητας,
- Σε άμυνα κι οι αναγνώστες των εφημερίδων με τους ξύλινους τίτλους. Μη ξέροντας πια πότε να τις πιστέψουν, (όταν προσκυνούσαν τους άσσους στο μανίκι του μεγάλου μάγου, ή σήμερα που ευτελίζουν το ίδιο την πολιτική, διατηρώντας τον και πάλι ως πρωταγωνιστή της πολιτικής σκηνης χτυπώντας τον ανελέητα), περιορίζονται απλά στο να ανεβάζουν την κυκλοφορία των πιο κίτρινων απ' αυτές.
- Σε άμυνα οι ακροατές της ελεύθερης κι "ελεύθερης" ραδιοφωνίας, οι παθητικοί θεατές της κρατικής αλλά και της δορυφορικής και της ιδιωτικής τηλεόρασης που έρχεται,
- Σε άμυνα τέλος κι οι έντιμοι συντηρητικοί πολίτες που οδηγούνται απ' τη συγκυρία συντεταγμένοι κι εγκλωβισμένοι σ' αρτηριοσκληρωμένα και χρεοκοπημένα σχήματα να διαχειρισθούν την κρίση, κατακτώντας όπως τους τάζουν οι δημοσκοπήσεις κι επιβεβαιώνει η κυβερνητική πολιτική του ΠΑΣΟΚ, μια καθημαγμένη και χωρίς νόημα, ουσία και προοπτική εξουσία.

Σε **ΑΜΥΝΑ** λοιπόν η **ΚΟΙΝΩΝΙΑ** και σε **ΕΠΙΘΕΣΗ** ξανά: το παληό, το φαύλο, το φθαρμένο, το εκφυλισμένο, το αντιδραστικό.

Και η λύση φανερά μια και μόνη: Ν' αμφισβητήσουμε ενωτικά, δυναμικά κι αποτελεσματικά το "Σύστημα".

- **Ν' ανατρέψουμε τη λογική του.**
- **Να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας και να περάσουμε απ' την άμυνα στην επίθεση, σ' όλα τα επίπεδα.**

Αλλά θα συνεχίσουμε για το θέμα αυτό την μεθεπομένη Παρασκευή.

18.12.88

Δ.Ρ.